

Sygn. akt VI U 2214/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodnicząca:	SSO Monika Miller-Młyńska
Protokolant:	stażysta Michał Maśnik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 listopada 2015 r. w S.

sprawy K. C. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o wysokość kapitału początkowego

na skutek odwołań K. C. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 28 października 2014 roku oraz z dnia 13 maja 2015 roku, znak: (...) - 2003

oddala odwołania.

UZASADNIENIE

Decyzją z 28 października 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. ustalił K. C. (1) wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku na kwotę 99.837,21 zł.

K. C. (1) odwołała się od powyższej decyzji, wnosząc o ponowne wyliczenie kapitału początkowego poprzez prawidłowe wyliczenie wysokości wskaźników podstawy wymiaru ustalonych za lata 1984, 1985 i 1987, które w opinii ubezpieczonej winny wynieść odpowiednio 43%, 74% oraz 116%. Ponadto wniosła o ponowne wyliczenie zarobków przyjętych do podstawy wymiaru za lat 1984-1987 z okresu zatrudnienia w Biurze Studiów, (...) w W. Oddział w S., zgodnie z przedłożoną dokumentacją płacową. Do odwołania dołączyła umowy o pracę z dnia 1 sierpnia 1978 roku, 2 listopada 1978 roku, 3 sierpnia 1979 roku, 1 sierpnia 1980 roku, 1 września 1981 roku, 16 września 1985 roku oraz angaże z 16 września 1986 roku, 12 października 1982 roku, 18 sierpnia 1983 roku.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podniósł, że wysokość wynagrodzenia ubezpieczonej ustalił na poziomie: w roku 1984 - 46066,00 zł, w roku 1985 - 52088,00 zł i w roku 1987 - 392556,00 zł. Tym samym, przyjmując sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu w tym roku – wskaźnik wysokości podstawy wymiaru za rok 1984 wyniósł 39,08%, za rok 1985 - 65,09%, a za rok 1987 - 112,09%. Ponadto organ rentowy podniósł, iż wynagrodzenia za lata 1984-1987 zostały przyjęte do podstawy wymiaru zgodnie z zaświadczeniem o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 25 października 1999 roku, wystawionym przez Krajowy Związek Spółdzielni (...) oraz zaświadczeniem o zatrudnieniu i

wynagrodzeniu z dnia 20 lutego 2002 roku ze (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...), które zostały sporządzone w oparciu o dokumentację płacową dotyczącą K. C., tj. umowy o pracę, listy płac, itp.

Postanowieniem z dnia 1 kwietnia 2015 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie przekazał Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S. wniosek ubezpieczonej o obliczenie wysokości kapitału początkowego przy uwzględnieniu treści archiwalnych dokumentów pracowniczych związanych z jej zatrudnieniem w latach 1978-1987.

Decyzją z dnia 13 maja 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych, po rozpatrzeniu powyższego wniosku, odmówił K. C. ponownego ustalenia kapitału początkowego. Organ rentowy wskazał, że po uwzględnieniu nowych dokumentów ustalono, iż nadal najkorzystniejsza jest wysokość kapitału ustalona decyzją z dnia 28 października 2014 roku.

K. C. (1) odwołała się także od powyższej decyzji, wskazując, iż zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z lat 1978-1987 zostało wystawione przez Krajowy Związek Spółdzielni (...) Związek Rewizyjny W. na podstawie kartotek płac przekazanych do jego archiwum w związku z likwidacją Biura Studiów (...) w W.. Ubezpieczona podkreśliła, że Krajowy Związek Spółdzielni (...) Związek Rewizyjny w W. wystawiając zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu opierał się na niekompletnej dokumentacji; co za tym idzie, wykazana w tym zaświadczeniu wysokość jej wynagrodzenia otrzymywanego w latach 1984-1987 została zaniżona.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. C. (1) urodziła się (...).

Niesporne.

W okresie od 1 sierpnia 1978 roku do 30 września 1987 roku ubezpieczona była zatrudniona w Biurze Studiów, (...) w W. Oddziale w S.. Początkowo została zatrudniona na okres 3 miesięcy, tj. od 1 sierpnia 1978 roku do 31 października 1978 roku, celem przyuczenia do zawodu pracownika technicznego. Z dniem 2 listopada 1978 roku została zatrudniona na stanowisku asystenta projektanta, z wynagrodzeniem wg 8 kategorii zaszeregowania, co stanowiło 2.800 zł. Umową o pracę z dnia 3 sierpnia 1979 roku wprowadzono zmianę do umowy zawartej w dniu 2 listopada 1978 roku, ustalając wynagrodzenie ubezpieczonej wg. 9 kategorii zaszeregowania, co stanowiło 3.100 zł.

W okresie od 1 lipca 1984 roku do 15 września 1985 roku ubezpieczona korzystała z urlopu wychowawczego.

Ubezpieczona otrzymała tytułem wynagrodzenia za pracę:

- w roku 1980 – 50.750 zł, w tym 9.350 zł premii
- w roku 1981 – 67.992 zł, w tym 7396 zł premii,
- w roku 1982 – 110.987 zł, w tym 33747 zł premii,
- w roku 1983 – 149.975 zł, w tym 65450 zł premii,
- w roku 1984 – 46.066 zł, w tym 24325 zł premii,
- w roku 1985 – 52.088 zł, 21038 zł premii,
- w roku 1986 – 266.045 zł, w tym 157618 zł premii,
- w roku 1987 – 318.807 zł, w tym 230531 zł premii.

W związku ze sprawowaniem opieki nad dzieckiem, w 1985 roku ubezpieczona korzystała łącznie z 9 dni opieki, w tym: 5 dni w listopadzie i 4 dni w grudniu. W 1986 roku ubezpieczona korzystała łącznie z 32 dni opieki, w tym: 4 dni w czerwcu, 7 dni w lipcu, 4 dni w wrześniu, 10 dni w październiku, 2 dni w listopadzie i 5 dni w grudniu, natomiast

w 1987 roku K. C. (1) korzystała łącznie z 36 dni opieki, w tym: 9 dni w styczniu, 5 dni w lutym, 11 dni w marcu, 6 dni w maju i 5 dni w czerwcu.

W dniu 25 października 1999 roku następca prawny pracodawcy ubezpieczonej, na podstawie kartotek płac, przekazanych do archiwum Krajowego Związku Spółdzielni (...), wystawił K. C. zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (Rp-7). W zaświadczeniu tym w przypadku lat 1980-1987 wpisano kwoty zarobków wynikające z przechowywanych kartotek płac, w kwotach wyżej wskazanych, zaś w przypadku lat 1978 i 1979 – wobec braku kartotek płacowych – wpisano kwoty zarobków minimalnych obowiązujących w tych latach.

Dowody:

- świadectwo pracy z 30.09.1987 r. - k. 8 akt ZUS;
- zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 25.10.1999 r. - k. 9 akt ZUS;
- kartoteki płacowe ubezpieczonej - koperta k. 80 akt sądowych;
- dokumenty osobowe ubezpieczonej, w tym: umowa o pracę z 3.08.1979 r., umowa o pracę z 2.11.1978 r., umowa o pracę z 1.08.1978 r. - koperta k. 80 akt sądowych.

Decyzją z dnia 6 września 2004 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. ustalił K. C. (1) kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 roku na kwotę 83.587,46 zł, przyjmując jako podstawę wymiaru kwotę 935,08 zł. Okresy składkowe zostały uwzględnione w wymiarze 13 lat, 1 miesiąca i 4 dni, zaś nieskładkowe w wymiarze 9 lat, 2 miesięcy i 19 dni.

Dowody:

- decyzja z 06.09.2004 r. - k. 27-29, akt ZUS
- obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego - k. 30 akt ZUS.

W dniu 16 października 2014 roku ubezpieczona złożyła wniosek o ponowne ustalenie kapitału początkowego.

Dowód: wniosek - k. 31 akt ZUS.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania okazały się nieuzasadnione.

Zgodnie z treścią przepisów art. 173 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 z późn. zm., dalej jako: ustawa emerytalna) dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy (tj. na dzień 01.01.1999 r. – art. 196 ustawy).

Zgodnie z treścią przepisu artykułu 174 ust. 1-3 ustawy emerytalnej, kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12.

Przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy okresy składkowe, o których mowa w art. 6; okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5 oraz okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu od dnia 1 stycznia 1980 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. Przepis artykułu 15 ust.1 ustawy stanowi, że podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony

w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Przy czym, w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych (ust.4 pkt.1) i oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu (ust.4 pkt.2), itd. (ust.4 pkt. 3 i 4).

W niniejszej sprawie ubezpieczona domagała się przeliczenia kapitału początkowego, kwestionując wysokość wskaźników wysokości podstawy wymiaru ustalonych za lata 1984, 1985 i 1987, wnosząc o ustalenie zarobków przyjętych do podstawy wymiaru za te lata w oparciu o przedłożoną przez nią dokumentację w postaci umów o pracę i angaży, a nie jak zrobił to organ rentowy na podstawie zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 z 25 października 1999 roku. W celu udokumentowania wysokości zarobków w spornym okresie powołała się m.in. na umowę o pracę z 16 września 1985 roku, zgodnie z którą w czasie trwania umowy miała otrzymywać wynagrodzenie według 16-tej kategorii zaszeregowania, co stanowi 9.200 zł plus premie zgodnie z regulaminem premiowania oraz 4,5% dodatek stażowy, a także angaż z 16 września 1986 roku, zgodnie z którym z dniem 1 lipca 1986 roku przyznano jej wynagrodzenie zasadnicze według 15 kategorii zaszeregowania, tj. 10.700 zł. Dodatkowo wniosła o uwzględnienie w podstawie wymiaru kwot zasiłków macierzyńskich otrzymanych w 1984 roku.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do żądania ubezpieczonej wyliczenia jej wynagrodzenia otrzymywanego w spornych latach w oparciu o przedłożone przez nią wraz z odwołaniem od decyzji z dnia 28 października 2014 roku umowy o pracę oraz angaże z okresu zatrudnienia w Biurze Studiów (...), trzeba podkreślić, iż sąd dysponował materiałem porównawczym w postaci oryginalnych kartotek płacowych, przesłanych przez Krajowy Związek Spółdzielni (...), w oparciu o które zostało wystawione kwestionowane przez powódkę Rp-7. W ocenie sądu błędne jest stanowisko powódki, że jej roczne wynagrodzenie w latach 1984, 1985 i 1987 winno być ustalone na podstawie dokumentów kadrowo-płacowych w postaci umów o pracę, czy też angaży. Jeśli bowiem porównać treść dokumentów złożonych przez ubezpieczoną z kartami płac, na podstawie których opracowano kwestionowane Rp-7, koniecznym okaże się przyjęcie, iż karty te, w przeciwieństwie do dokumentów złożonych przez ubezpieczoną, mają charakter kompletny i uwzględniają wszystkie czynniki mające wpływ na ostateczną wysokość faktycznie otrzymanego przez K. C. w spornym okresie wynagrodzenia, w tym w szczególności biorą pod uwagę nieobecności ubezpieczonej w pracy, związane m.in. z korzystaniem przez nią z opieki nad dzieckiem. Choć bowiem ze złożonych przez ubezpieczoną umów o pracę oraz angaży wynika, że miała ona miesięcznie otrzymywać tytułem wynagrodzenia jakąś konkretną sumę, to nie oznacza to jednak, że finalnie taką kwotę faktycznie otrzymywała. Wyliczenia ubezpieczonej, sporządzone na podstawie przedłożonych umów o pracę, można byłoby uznać za miarodajne jedynie w takiej sytuacji, gdyby ubezpieczona w spornych okresach miała 100% frekwencję w pracy. Tymczasem, co wprost wynika z kart płacy, w latach 1984-1986 ubezpieczona dosyć często była nieobecna w pracy w związku ze sprawowaniem opieki nad chorym dzieckiem. I tak np. w 1986 roku ubezpieczona w czerwcu korzystała z 4 dni opieki nad dzieckiem, w lipcu z 7 dni, we wrześniu z 4 dni, w październiku z 10 dni, w listopadzie 2 dni, w grudniu z 5 dni. Natomiast w roku 1987 w styczniu ubezpieczona korzystała z 9 dni opieki na dziecko, w lutym z 5 dni, w marcu z 11 dni, w maju z 6 dni, w czerwcu z 5 dni. Niewątpliwie nieobecności te miały wpływ na finalną kwotę otrzymywanego wynagrodzenia, wyraźnie obniżając ich wysokość, a tej okoliczności ubezpieczona nie wzięła pod uwagę, dokonując swoich wyliczeń w odwołaniach od zaskarżonych decyzji.

Co więcej, sąd przeanalizował i porównał ze złożonymi przez ubezpieczoną dokumentami nadesłane karty płacy oraz sporządzone na ich podstawie Rp-7 i nie doszukał się w nich żadnych innych uchybień, które mogłyby mieć wpływ na prawidłowość ustalenia przez organ rentowy wysokości kapitału początkowego K. C.. W ocenie sądu w kartach wynagrodzeń zostały odnotowane wszystkie dokonywane na rzecz ubezpieczonej wypłaty, w tym z tytułu premii czy dodatku stażowego. Pracodawca każdorazowo odnotowywał też w kartach wzrost pensji zasadniczej, najczęściej dokonując stosownego wyrównania.

Podsumowując, sąd nie doszukał się żadnych nieprawidłowości w treści zaświadczenia Rp-7, uznając, iż dokument ten w pełni odzwierciedla wysokość faktycznie otrzymanego przez K. C. wynagrodzenia w okresie zatrudnienia w Biurze Studiów, (...) w W. Oddziale w S.. Co za tym idzie, należało uznać, iż wbrew stanowisku ubezpieczonej wyrażonym w treści odwołania, ustalony przez organ rentowy stosunek jej zarobków do przeciętnego wynagrodzenia w latach 1984, 1985 i 1987 kształtował się w sposób przyjęty w zaskarżonej decyzji.

W rozpoznawanej sprawie ubezpieczona domagała się także wliczenia do podstawy wymiaru kapitału początkowego kwot otrzymywanego w 1984 roku zasiłku macierzyńskiego. Powoływała się w tym zakresie na treść przepisu art. 15 ust. 3a ustawy emerytalnej. Uwadze ubezpieczonej uszło jednak to, iż w myśl tego przepisu istotnie przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury lub renty uwzględnia się kwoty wynagrodzeń za czas niezdolności do pracy oraz kwoty zasiłków: chorobowego, macierzyńskiego, opiekuńczego, jednakże tylko tych, które przysługiwały ubezpieczonemu w roku kalendarzowym przypadającym po 2004 roku. Z powyższego wynika więc wprost, iż przepis ten nie ma zastosowania do zasiłków macierzyńskich wypłaconych przed 2004 roku.

Ponadto trzeba zauważyć, iż w okresie, w którym K. C. wypłacano zasiłek macierzyński, tj. w 1984 roku, obowiązywało rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac w sprawie obliczania podstawy emerytury lub renty, zasiłków z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz składek na ubezpieczenie społeczne z 19 sierpnia 1968 roku (Dz.U. Nr 35, poz. 246), zgodnie z którym do podstawy wymiaru emerytur lub rent zaliczano wypłaty zaliczone do osobowego funduszu płac. Z kolei, zaliczanie poszczególnych wypłat do osobowego funduszu płac regulowała uchwała nr 33 Rady Ministrów w sprawie klasyfikacji wynagrodzeń w jednostkach gospodarki uspołecznionej z 25 marca 1983 roku (M.P. Nr 15, poz. 85). Zgodnie z § 1 ust. 2 tejsze uchwały do wynagrodzeń nie zaliczało się świadczeń finansowanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. W świetle powyższego, wypłacony K. C. w roku 1984 zasiłek macierzyński jako świadczenie finansowane przez ZUS nie mógł zostać zaliczony do podstawy wymiaru ani jej świadczenia, ani kapitału początkowego.

Ostatnią kwestią, do której należało się odnieść był sposób obliczenia przez organ rentowy długości przebytych przez K. C. okresów składkowych i nieskładkowych. W ocenie sądu organ rentowy dokonał w tym zakresie prawidłowych obliczeń, stosując się do ustalonych przez ustawodawcę zasad obliczania długości tych okresów. Sąd ma przy tym świadomość tego, iż w pewnych przypadkach przyjęty sposób przeliczenia długości okresów może prowadzić do pokrzywdzenia strony, niemniej tak sąd, jak i inne organy stosujące prawo nie mają możliwości samodzielnego ukształtowania określonej materii, a ich obowiązkiem jest przestrzeganie oraz stosowanie powszechnie obowiązujących regulacji.

W ocenie sądu przy obliczaniu wysokości kapitału początkowego ubezpieczonej niemożliwym było posłużenie się proponowaną przez K. C. metodą, polegającą na wzięciu pod uwagę faktycznych okresów wykonywania przez nią pracy, tj. wyłącznie okresów składkowych i ustalenia stosunku osiągniętych w tym czasie zarobków do przeciętnego wynagrodzenia w danym okresie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 174 ust. 3b ustawy emerytalnej, jeżeli okres wskazany do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego obejmuje rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony pozostawał w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego jedynie przez część miesiący tego roku, do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia, przyjmuje się sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok kalendarzowy odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu. Z przepisu tego wynika więc jasno po pierwsze, że ustawodawca nakazuje brać pod uwagę liczbę miesięcy, nie zaś dni, po drugie zaś, że odnosi to do okresów „pozostawania w ubezpieczeniu”, nie zaś okresów „faktycznego wykonywania pracy”. Tymczasem w okresach, których K. C. chciałaby nie brać pod uwagę przy wyliczaniu kapitału początkowego (tj. w roku 1984 w okresie od 10 lipca do 31 grudnia; w roku 1985 w okresie od 1 stycznia do 15 września i w roku 1987 w okresie od 1 do 12 października) nadal „pozostawała ona w ubezpieczeniu”, bowiem była zatrudniona u pozwanego pracodawcy, zaś same wyżej wymienione okresy podlegały zaliczeniu do jej stażu ubezpieczeniowego jako okresy nieskładkowe.

Zastosowania w sprawie nie mógł też znaleźć przepis art. 174 ust. 9a ustawy emerytalnej, zgodnie z którym „staż ubezpieczeniowy i wymagany staż, o których mowa w ust. 8, określa się w dniach, jeżeli jest to dla ubezpieczonego korzystniejsze.” Przepis ten nie może być bowiem czytany w oderwaniu od regulacji wcześniejszych, w tym regulacji zamieszczonej w art. 174 ust. 8 ustawy emerytalnej. W przepisie tym zamieszczono zaś wzór, przy pomocy którego obliczany jest współczynnik służący do obliczenia kapitału początkowego, który przedstawia się następująco:

Dodatkowo wyjaśniono, iż przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24% tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 r. Zdefiniowano także użyte we wzorze pojęcia, wskazując, iż: „p” – oznacza współczynnik; „wiek ubezpieczonego” – oznacza wiek w dniu 31 grudnia 1998r.; „wiek emerytalny” – oznacza 60 dla kobiet i 65 dla mężczyzn, „staż ubezpieczeniowy” oznacza udowodniony okres składkowy i nieskładkowy, zaś „wymagany staż” oznacza 20 dla kobiet i 25 dla mężczyzn.

Wreszcie, w ustępie 9 wskazano, iż staż ubezpieczonego, o którym mowa w ust. 8, określa się w pełnych latach, z tym że jeżeli ubezpieczony ma więcej niż 6 miesięcy tego stażu ponad pełne lata, staż ten zaokrągla się w górę.

Z powyższego wynika więc jasno, że przewidziana w ustępie 9a możliwość obliczania „stażu ubezpieczeniowego” w dniach odnosi się do czegoś zupełnie innego niż obliczanie podstawy wymiaru kapitału początkowego. Brak więc było możliwości zastosowania tego przepisu w sposób proponowany przez K. C. (1).

Kierując się wszystkimi powyższymi względami, sąd uznał obie zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. za prawidłowe, wobec czego na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołania ubezpieczonej oddalił.

SSO Monika Miller-Młyńska

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)